

„To pro ně určitě hodně znamená.“

Haley projela další fotky. „Jasně. Chtějí, aby to byl náš rodinný projekt. Ne že bych na to měla čas, ale můžu pomoci aspoň finančně. Přinejmenším jsem to měla v plánu.“ Ukázala Kathy další fotku. Byla na ní ona s rodiči před krásným velkým viktoriánským sídlem. Všichni se usmívali.

Kathy přikývla. „Hezkej dům.“

„A nemysli si, že se z toho vyvlíkneš. Už jsem mámě řekla, jaká jsi šikovná návrhářka.“

„Hm, grafický design není navrhování interiérů,“ zahuščela Kathy.

Haley ji objala. „To je fuk. My už vymyslíme, jak tě zapráhnout. Když jsme u toho, vyznáš se v instalatérině?“

„V instalatérině?“

„Jo, praskla jim tam nějaká trubka. Neteče teplá voda, tak jsou teď u mě.“

„No, aspoň někdo tam bydlí,“ řekla Kathy, „když jsi věčně pryč. Vlastně nevím, proč si držíš byt, málem žiješ tady. Věčně jenom makáš. Kdy jsi měla naposled rande?“

Haley ji sjela kousavým pohledem.

Kathy se rozesmála. „No jo, už jsem ti přece řekla, že se za toho kluka omlouvám.“

Poslední rande naslepo, které jí Kathy domluvila, byla katastrofa. Ten chlapík ji pozval na dobrou večeři, ale zavedl ji do džusového baru a řekl jí, že si může objednat, jaké pití chce, pokud bude střední velikosti, protože jeho bývalka vždycky tvrdila, že velký nápoj už je moc. Zbytek rande mluvil o ní. To byl důvod číslo 427, proč teď Haley nechtěla ztrácet čas randěním. Měla na práci důležitější věci, například přesvědčit Larryho, aby jí dal šanci u Tyler Toys. Zamířila ke dveřím.

„Jdu si s Larrym promluvit a vypáčit z něj tu zakázku. Drž mi palce.“

„Držím,“ kývla Kathy a Haley se hnala ke dveřím.

Mířila chodbou k Larryho kanceláři a cestou zahlédla Toma, jak vchází do odpočívárny. Napadlo ji, že je to dokonalá příležitost udělat si drobný průzkum jeho vánoční výzdoby a zjistit, co na ní Larryho tak uchvátilo.

Jakmile se přiblížila k Tomově kanceláři, zamračila se. Nerada si to přiznávala, ale Tom odvedl špičkovou práci. Zvenčí měl kancelář vyzdobenou poblíkávajícemi bílými vánočními světýlky a na všech oknech visely velkolepé věnce. Ten největší byl na dveřích kanceláře. Haley se naklonila a očíchala ho. No jasně, přírodní. V Tomově kanceláři to dokonce *vonělo* po Vánocích!

Nakoukla dovnitř a hned si všimla obřího vánočního stromku v rohu. Musel mít přes dva metry! Byl ověněný pestrými světýlky a tradičními červenými a bílými ozdobami, které dokonale ladily s pruhovanými cukrovými tyčinkami.

Haley žasla. „On má dokonce cukrové tyčinky.“

„Dáš si?“

Haley se prudce obrátila a objevila za sebou Toma. Zašklebil se a jednu jí podal. „Zrovna jsem je dával do odpočívárny, ale klidně si vezmi.“

No jasně, dával jsi cukrátku do odpočívárny, pomyslela si Haley. Protože jsi amatérský Santa Claus, maskovaný za pracovníka reklamky.

Tom před ní zamával tyčinkou a čekal, co řekne.

Haley zavrtěla hlavou. „Ne, díky. Snažím se sladkosti omezit.“

„O Vánocích?“ Tom se rozesmál. „A jak to jde?“

„Moc ne.“ Haley se snažila udržet úsměv. „Ale když si dopřeju cukr, tak jediné čokoládu. Ať to stojí za to.“

Tom vešel do kanceláře. „Mám tu i čokoládu, figurky Santy a vánoční lanýže.“ Zvedl podnos ve tvaru sněhuláka.

Haley zavrtěla hlavou. „Díky, nechci.“ Vykročila dál a Tom za ní zavolal: